

<p>◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
מקרא-key:	

חולין-בהמה המקשה		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מאן תנא: עבר בנהר - הוכשר, הלך לבית הקברות - נטמא?												◇
רבי יוסי הגלילי היא	רבי יוחנן:											◇
מטמא טומאת אוכלים, וצריך הכשר	דתניא, רבי שמעון בן אלעזר אומר משום רבי יוסי הגלילי:											◇
אינו מטמא טומאת אוכלין, מפני שהוא חי, וכל שהוא חי אינו מטמא טומאת אוכלין.	חכמים:											◇
ואזדא רבי יוחנן לטעמיה												עה.
רבי יוסי הגלילי וב"ש אמרו דבר אחד	דאמר רבי יוחנן:											◇
רבי יוסי הגלילי - הא דאמרן												עה.
ב"ש												עה.
דגים מאימתי מקבלין טומאה? ב"ש אומרים: משיצודו	דתנן: [בית שמאי]											◇
וב"ה אומרים: משימותו	בית הלל:											◇
משעה שאין יכולין לחיות	רבי עקיבא:											◇
מאי בנייהו?												עה.
דג מקרטע איכא בנייהו.	רבי יוחנן:											◇
נולדו בדגים סימני טרפה, מהו?	בעי רב חסדא:											◇
תיבעי למ"ד טרפה חיה ותיבעי למ"ד טרפה אינה חיה - תיבעי למ"ד טרפה חיה, בהמה הוא דנפישא חיותה, אבל דגים - דלא נפישא חיותיהו, לא או דילמא, אפ"ל למ"ד טרפה אינה חיה, הני מילי - בהמה, דיש במינה שחיטה, אבל דגים דאין במינן שחיטה - לא?												עה.
תיקו.												עה.
הטילה נפל, רבי יוחנן אמר: חלבו כחלב בהמה	[רבי יוחנן]											◇
חלבו כחלב חיה.	רבי שמעון בן לקיש:											◇
חלבו כחלב בהמה - אורא גרים	רבי יוחנן:											עה.
חלבו כחלב חיה - חדשים גרמי.	רבי שמעון בן לקיש:											עה.
כל היכא דלא כלו לו חדשיו - לא כלום הוא, כי פליגי - היכא דהושיט ידו למעי בהמה, ותלש חלב של בן ט"ו חי ואכל:	איכא דאמרי:											◇
חלבו כחלב בהמה - חדשים גרמי	רבי יוחנן:											◇
חלבו כחלב חיה - חדשים ואורא גרמי.	רבי שמעון בן לקיש:											◇
מה חלב ושתי כליות האמורות באשם - מוצא מכלל שליל, אף כל - מוצא מכלל שליל	איתיביה ר' יוחנן לרבי שמעון בן לקיש:											◇
בשלמא לדידי - היינו דאיצטריך קרא למעוטי, אלא לדידך - אמאי איצטריך?												עה.
טעמא דידי גמי מהכא.	אמר ליה: [רבי שמעון בן לקיש]											◇
מה חלב ושתי כליות האמורות באשם - מוצא מכלל שליל, אף כל - מוצא מכלל שליל	איכא דאמרי, איתיביה רבי שמעון בן לקיש לרבי יוחנן:											◇
בשלמא לדידי - משום הכי מיעטיה רחמנא, אלא לדידך - ליקרב												עה.

<p>◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
מקרא-key:	

חולין-בהמה המקשה		Talmud Navigator													
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ			
מידי דהוה אמחוטר זמן.	א"ל: [רבי יוחנן]											!	◇	עה:	
השוחט את הטרפה ומצא בה בן ט' חי, לדברי האוסר - מתיר, לדברי המתיר - אוסר	רבי אמי:												◆	◇	עה:
לדברי המתיר - נמי מותר, ד' סימנין אכשר ביה רחמנא.	רבי:												◆	◇	עה:
השוחט את הטרפה, ומצא בה בן ט' חי - טעון שחיטה, וחייב בזרוע והלחיים והקבה, ואם מת - טהור מלטמא במשא.	רב חסדא:													◇	עה:
טעון שחיטה, כמאן - כר"מ, ואם מת טהור מלטמא במשא, כמאן - כרבנן	א"ל רבה:												?	◇	עה:
השוחט את הטרפה ומצא בה בן ט' חי - טעון שחיטה, וחייב בזרוע והלחיים והקבה, ואם מת - טהור מלטמא במשא.	[רב חסדא] וליטעמיד, הא דתני רבי חייא:												?	◇	עה:
טעון שחיטה, כמאן - כר"מ, ואם מת - טהור מלטמא במשא - כרבנן													?		עה:
הא לא קשיא, ר' חייא אם כבר מצאו מת קאמר, אלא לדידך קשיא	[רבה]												!	◇	עה:
לדידי נמי לא קשיא, ד' סימנים אכשר ביה רחמנא.	א"ל: [רב חסדא]												!	◇	עה:
כי סליק ר' זירא, אשכחיה רבי אסי דיתב וקאמר ליה להא שמעתא													○	◇	עה:
יישר, וכן אמר ר' יוחנן.	א"ל: [רבי אסי]												○	◇	עה:
מכלל דפליג עליה ר"ש בן לקיש?	[רבי זירא]												^		עה:
משהו הוה שהי ליה ושתיק ליה	[רבי אסי]												○	◇	עה:
משתא הוה שתי ושתיק ליה.	איכא דאמרי: [רבי אסי]												○	◇	עה:
רבי שמעון שזורי אומר אפילו וכו'.														■	עה:
היינו תנא קמא														?	עה:
הפריס על גבי קרקע איכא בינייהו.	רב כהנא:												!	◇	עה:
לדברי האומר חוששין לזרע האב, בן פקועה הבא על בהמה מעלייתא - הולד אין לו תקנה.	רב מרשיא:													■	עה:
הכל מודים בקלוט בן פקועה שמוטר, מאי טעמא - כל מלתא דתמיהא מידכר דכירי לה אינשי.	אביי:													■	עה:
הכל מודים בקלוט בן קלוטה בן פקועה שמוטר, מאי טעמא - תרי תמיהי מידכר דכירי אינשי.	איכא דאמרי, אמר אביי:													■	עה:
הלכה כר"ש שזורי, וכן היה רבי שמעון שזורי מתיר בבנו ובן עד סוף כל הדורות.	זעירי אמר ר' חנינא:													■	עה:
הוא מותר, ובנו - אסור	רבי יוחנן:													■	עה:
הוה ליה בן פקועה דנפל דובא עליה, אתא לקמיה דרב אשי	[אדא בר חבן]												○	◇	עה:
זיל שחטיה	א"ל: [רב אשי]													■	עה:
הלכה כר"ש שזורי וכן היה ר"ש שזורי מתיר בבנו ובן עד סוף כל הדורות, ואפילו ר' יוחנן לא קאמר אלא בנו, אבל איהו - לא	א . : [אדא בר חבן] האמר זעירי אמר ר' אשי:													?	עה:
רבי יוחנן לדברי ר"ש שזורי קאמר.	אמר ליה: [רב אשי]												!	◇	עה:
הלכה כרבי שמעון שזורי, ולא עוד אלא כל מקום ששנה ר"ש שזורי במשנתנו הלכה כמותו.	והאמר רבין בר חנינא אמר עולא אמר רבי													?	עה:
אנא כי הא סבירא לי	אמר ליה: [רב אשי]												!	◇	עה:
הלכה כר"ש שזורי במסוכן, ובתרומת מעשר של דמאי.	דאמר רבי יונתן:												!	◇	עה:

<p>◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
מקרא-key:	

חולין-בהמה המקשה		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מסוכן												עוה:
היוצא בקולר ואמר כתבו גט לאשתי - הרי אלו יכתבו ויתנו, חזרו לומר - אף המפרש והיוצא בשיירא	דתנן: בראשונה היו אומרים:											עוה:
אף המסוכן.	ר"ש שזורי:											עוה:
תרומת מעשר של דמאי												עוה:
תרומת מעשר של דמאי שחזרה למקומה, ר"ש שזורי אומר: אף בחול שואלו ואוכלו על פיו.	דתנן:											עוה:
בהמה שנחתכו רגליה, מן הארכובה ולמטה - כשרה, מן הארכובה ולמעלה - פסולה, וכן שניטל צומת הגידין.												עוה:
נשבר העצם, אם רוב הבשר קיים - שחיטתו מטהרתו, ואם לאו - אין שחיטתו מטהרתו:												עוה:
למטה - למטה מן הארכובה, למעלה - למעלה מן הארכובה, באיזו ארכובה אמרו - בארכובה הנמכרת עם הראש.	רב יהודה אמר רב אמר רבי חי'א:											עוה:
כנגדו בגמל ניכר.	עולא אמר רבי אושעיא:											עוה:
בשלמא לדידי דאמינא כנגדו בגמל ניכר - היינו דקתני וכן שניטל צומת הגידין, אלא לדידך, מאי וכן שניטל צומת הגידין?	עולא לרב יהודה:											עוה:
רכובה בלא צומת הגידים, וצומת הגידים בלא רכובה.	אמר ליה: [רב יהודה]											עוה:
והא נחתכו קתני	[עולא]											עוה:
אישתיק.	[רב יהודה]											עוה:
לבתר דנפק, אמר: מ"ט לא אמרי ליה למטה - למטה מן הארכובה, למעלה - למעלה מצומת הגידין?	[רב יהודה]											עוה:
הדר אמר: ולא אמרי ליה, ואמר לי נחתכו קתני, הכא נמי מן הארכובה ולמעלה קתני.	[רב יהודה]											עוה:
למטה - למטה מן הארכובה ומצומת הגידין, למעלה - למעלה מן הארכובה ומצומת הגידין, וכן שניטל צומת הגידין, וארכובה גופה - כדעולא א"ר אושעיא.	רב פפא מתני הכי, אמר רב יהודה אמר רב אמר רבי חי'א:											עוה:
ומי איכא מידי, דאילו מדלי - פסיק ליה וחיה, מתתי - פסיק ליה ומתה?												עוה:
טרפות קא מדמית להדדי? אין אומרין בטרפות זו דומה לזו, שהרי חותכה מכאן - ומתה, חותכה מכאן - וחיה.	רב אשי:											עוה:
ואלו הן צומת הגידין?												עוה:
דאגרמא ולבר	רבה אמר רב אשי:											עוה:
דאגרמא ולגיו	רבה בר רב הונא אמר רב אשי:											עוה:
דעילוי ערקומא.	רבא בריה דרבה בר רב הונא אמר רב אשי:											עוה:
דערקומא גופה	יתיב ההוא מרבנן קמיה דר' אבא, ויתיב וקאמר:											עוה:
לא תציתו ליה	אמר ליה רבי אבא:											עוה:
היכא דפרעי טבחי	הכי אמר רב יהודה:											עוה:
והיינו דרבה בריה דרבה בר רב הונא												עוה:
צומת הגידים שאמרו - מקום שהגידין צומתין	רב אשי: אמר רב יהודה אמר שמואל:											עוה:
ועד כמה?												עוה:

<p>♦ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
מקרא-key:	

Talmud Navigator

חולין-בהמה המקשה	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	ערו
צומת הגידין שאמרו - מקום שהגידין צומתין בו, וממקום שצומתין עד מקום שמתפשטין.	א"ל והוא מודבן ח"ב יעקב שמיה, כי הוינן בי												עו.
וכמה?													עו.
ארבעה בטדי בתורא	אבוי:												עו.
בדקה מא?													עו.
בלטיי - הו צומת הגידים, בליעי - לא הו צומת הגידים, אשוני - הו צומת הגידים, רכיכי - לא הו צומת הגידים, אלימי - הו צומת הגידים, קטיני - לא הו צומת הגידים, חוריי - הו צומת הגידים, לא חוריי - לא הו צומת הגידים.	אבוי:												עו.
כיון דויג, אע"ג דלא חוריי.	מר בר רב אשי:												עו:
תלתא חוטי הו, חד אלימא ותרי קטיני איפסיק אלימא אודא רוב בנין, איפסיק קטיני - אודא רוב מנין.	אמימר משמיה דרב זבדי:												עו:
איפסיק אלימא - האיכא רוב מנין, איפסיק קטיני - האיכא רוב בנין.	מר בר רב אשי מתני לקולא:												עו:
בעופות, שיתסר חוטי הו, אי פסיק חד מינייהו - טרפה.													עו:
הוה קאימנא קמיה דאבא, ואייטו לקמיה עופא, ובדק ואשכח ביה חמיסר, הוה חד דהוה שני מחבריה, נפציה ואשכח תרי.	מר בר רב אשי:												עו:
צומת הגידין שאמרו - ברובו.	רב יהודה אמר רב:												עו:
מאי רוב?													עו:
רוב אחד מהן.													עו:
כי אמרייה קמיה דשמואל, אמר לי: מכדי תלתא הו, כי מפסיק חד מינייהו לגמרי, הא איכא תרי?	[שמואל]												עו:
טעמא - דאיכא תרי, הא ליכא תרי - לא													עו:
ופליגא דרבנאי													עו:
צומת הגידים, אפי' לא נשתייר בה אלא כחוט הסרבל - כשרה.	דאמר רבנאי אמר שמואל:												עו:
מאי רובו - רוב כל אחד ואחד	ואיכא דאמרי:												עו:
כי אמרייה קמיה דשמואל, אמר לי: מכדי תלתא הו - האיכא תלתא דכל חד וחד.	[שמואל]												עו:
מסייע ליה לרבנאי													עו:
צומת הגידין שאמרו, אפי' לא נשתייר בה אלא כחוט הסרבל - כשרה.	דאמר רבנאי אמר שמואל:												עו:
נשבר העצם כו'.													עו:
למעלה מן הארכובה אם רוב הבשר קיים - זה וזה מותר ואם לאו - זה וזה אסור, למטה מן הארכובה אם רוב הבשר קיים - זה וזה מותר אם לאו - אבר אסור, ובהמה מותרת.	רב:												עו:
בין למעלה בין למטה, אם רוב הבשר קיים - זה וזה מותר, אם לאו - אבר אסור, ובהמה מותרת.	שמואל:												עו:
יאמרו אבר ממנה מוטל באשפה - ומותרת	מתקיף לה רב נחמן לשמואל:												עו:
לרב נמי יאמרו אבר ממנה מוטל באשפה - ומותרת	רב אחא בר רב הונא לרב נחמן:												עו:
הכי קאמינא אבר שחיה ממנה, מוטל באשפה - ומותרת	א"ל: [רב נחמן]												עו:
הלכתא כוותיה דרב	שלחו מתם:												עו:

<p>◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ question-שאלה ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
מקרא-key:	

חולין-בהמה המקשה		Talmud Navigator																
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ						
הדור שלחו:	כוותיה דשמואל										■	עו:						
הדור שלחו:	כוותיה דרב, ואבר עצמו מטמא במשא.										■	◇	עו:					
מתיב רב חסדא:	לא אם טיהרה שחיתת טרפה אותה ואת האבר המדולדל בה דבר שגופה, תטהר את העובר - דבר שאינו גופה										■	⚡	◇	עו:				
א"ל רבה:	הדורי אפירכי למה לך? אותיב ממתני:										⚡		◇	עו:				
[תנן][רבי מאיר]	נשחטה בהמה - הוכשרו בדמיה, דברי ר"מ										⚡		◇	עו:				
רבי שמעון:	לא הוכשרן										⚡		◇	עו:				
א"ל: [רב חסדא]	מתני איכא לדחויי, כדחוינן.										!		◇	עו:				
[רב ירמיה]	כי סליק ר' זירא אשכחיה לרב ירמיה דיתיב וקאמר לה להא שמעתא											○	◇	עו:				
א"ל: [רבי זירא]	יישר וכן תרגמה אריון בבבל.											■	◇	עו:				
	אריון מנו - שמואל, והא מיפלג פליג											⚡		עו:				
	הדר ביה שמואל לגביה דרב.											!		◇	עו:			
ת"ר:	נשבר העצם ויצא לחוץ, אם עור ובשר חופין את רובו - מותר, אם לא - אסור.												■	◇	עו:			
	וכמה רובו?												^		עו:			
	כי אתא רב דימי אמר ר' יוחנן:												!		עו:			
	ואמרי לה:												!		עו:			
רב פפא:	הלכך, בעינן רוב עוביו, ובעינן רוב הקיפו.												■	◇	עו:			
עולא אמר רבי יוחנן:	עור הרי הוא כבשר													■	◇	עו:		
רב נחמן לעולא:	וליאמר מר עור מצרף לבשר, דהא עור ובשר קתני												⚡		עו:			
א"ל: [עולא]	אנן עור או בשר תנינן.												!		◇	עו:		
איכא דאמרי, אמר עולא א"ר יוחנן:	עור מצטרף לבשר													■	◇	עו:		
רב נחמן לעולא:	וליאמר מר עור משלים לבשר לחומרא													⚡	◇	עו:		
א"ל: [עולא]	אנא עובדא ידענא, דההוא בר גזולא דהוה בי רבי יצחק, דעור מצרף לבשר הוה, ואתא לקמיה דר' יוחנן ואכשריה.													!	◇	עו:		
א"ל: [רב נחמן]	בר גזולא קאמרת, בר גזולא דרכיך - שאני													⚡		◇	עו:	
	הנהו גידין רכין דאתו לקמיה דרבה														○	◇	עו:	
רבה:	למאי ליחוש להו? חדא:														■		עו:	
דאמר ר' יוחנן:	גידין שסופן להקשות נמנין עליהן בפסה														■	■	◇	עו:
	ועוד: התורה חסה על ממונן של ישראל.															■	◇	עו:
רב פפא לרבה:	ר"ש בן לקיש, ואיסורא דאורייתא, ואת אמרת מאי ליחוש להו?														⚡		◇	עו:
[רבה]	אישתיק.															○		עו:

<p>◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
מקרא-key:	

חולין-בהמה המקשה		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
ואמאי אישתיק?										ז		עז.
הלכתא כוותיה דר"ש בן לקיש בהני תלת	והאמר רבא:									ז		עז.
שאני הכא דהדר ביה ר' יוחנן לגביה דר"ש בן לקיש										!		עז.
אל תקניטני, בלשון יחיד אני שונה אותה.	דא"ל: [ר"ש בן לקיש]									!		עז.
ההוא נשבר העצם ויצא לחוץ, דאישתקיל קורטיתא מיניה, אתא לקמיה דאביי												עז.
שהייה תלתא ריגלי	[אביי]											עז.
זיל קמיה דרבא בריה דרב יוסף בר חמא, דחריפא סכיניה	א"ל רב אדא בר מתנא:											עז.
מכדי נשבר העצם ויצא לחוץ תנו, מה לי נפל, מה לי איתיה.	אתא לקמיה, אמר: [רבא בריה דרב יוסף בר חמא]											עז.
מתלקט מהו? מתרוסס מהו? מתמסמס מהו?	רבינא לרבא:									^		עז.
היכי דמי מתמסמס?										^		עז.
כל שהרופא קודרו.	רב הונא בריה דרב יהושע:									!		עז.
ניקב מהו? נקלף מהו? נסדק מהו? ניטל שלישי התחתון מהו?	איבעיא להו:									^		עז.
עור הרי הוא כבשר.	ת"ש, דאמר עולא אמר ר' יוחנן:									!		עז.
דלמא דקנה משכא דידיה										ז		עז.
נקדר כמין טבעת מהו?	רב אשי: כי הוינן בי רב פפי איבעיא לן: ופשטנא מהא דאמר רב יהודה אמר רב:									^		עז.
דבר זה שאלתי לחכמים ולרופאים ואמרו מסרטו בעצם ומעלה ארוכה, אבל פרזלא - מזרף זריף.	יהודה אמר רב:									!		עז.
והוא דקנה גרמא דידיה.	רב פפא:											עז.
השוחט את הבהמה ומצא בה שליח - נפש היפה תאכלנה, ואינה מטמאה לא טומאת אוכלין ולא טומאת נבלות, חישב עליה - מטמאה טומאת אוכלין, אבל לא טומאת נבלות.												עז.
שליח שיצתה מקצתה - אסורה באכילה סימן ולד באשה וסימן ולד בבהמה												עז.
המבכרת שהפילה שליח - ישליכנה לכלבים, ובמוקדשין - תקבר ואין קוברין אותה בפרשת דרכים, ואין תולין אותה באילן, מפני דרכי האמורי.												עז.
מנא הני מילי?												עז.
(דברים י"ד) כל בהמה תאכלו - לרבות את השליח, יכול אפילו יצתה מקצתה - ת"ל אותה - אותה ולא שליתה.	דת"ר:									!		עז.
מכדי, אין שליח בלא ולד, למה לי קרא?										ז		עז.
קרא אסמכתא בעלמא.										!		עז.
ואינה מטמאה.												עז.
עור חמור ששלקו, מהו?	בעי ר' יצחק בר נפחא:									^		עז.
למאי, אי לטומאת אוכלין - תנינא, אי לטומאת נבלות - תנינא										ז		עז.
טומאת אוכלין										ז		עז:
העור והשליח - אין מטמאין טומאת אוכלין, עור ששלקו, והשליח שחישב עליה - מטמאין טומאת אוכלין.	דתניא:									ז		עז:

<p>◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
מקרא-key:	

חולין-בהמה המקשה		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	עז:
טומאת נבילות נמי תנינא													עז:
(ויקרא י"א) וכל בעור, ולא בעצמותיו, ולא בגידיו, ולא בקרנים, ולא בטלפים	[תניא]												עז:
לא נצרכה אלא שעשאן ציקי קדרה	ואמר רבה בר רב חנא:												עז:
לעולם טומאת אוכלין, ושאני עור חמור - דמאיס.													עז:
שליא שיצתה.													עז:
לא שנו אלא שאין עמה ולד, אבל יש עמה ולד - אין חוששין לולד אחר.	רבי אלעזר:												עז:
בין אין עמה ולד, בין יש עמה ולד - חוששין לולד אחר.	רבי יוחנן:												עז:
איני													עז:
לחומרא אמרה ר' אלעזר	והא א"ר ירמיה:												עז:
לא שנו אלא שאינה קשורה בולד, אבל קשורה בולד - אין חוששין לולד אחר	אלא, אי אתמר הכי אתמר, א"ר אלעזר:												עז:
אנו אין לנו אלא - שליא בלא ולד, אבל יש עמה ולד, בין קשורה בולד בין אין קשורה בולד - אין חוששין לולד אחר	רבי יוחנן:												עז:
לחומרא אמרה ר' אלעזר.	והיינו דאמר ר' ירמיה:												עז:
המפלת מין בהמה חיה ועוף ושליא עמה, בזמן שקשורה בהן - אין חוששין לולד אחר, אינה קשורה בהן - הרני מטיל עליה חומר שני ולדות, שאני אומר שמא נימוח שפיר של שליא, שמא נימוחה שיתו של שפיר.	תניא כוותיה דר' אלעזר:												עז:
המבכרת שהפילה וכו'.													עז:
מאי טעמא?													עז:
רוב בהמות יולדות דבר הקדוש בבכורה, ומיעוט בהמות דבר שאינו קדוש בבכורה, ומאי ניהו - נדמה, וכל היולדות - יולדות מחצה זכרים ומחצה נקבות, סמך מיעוטא דנדמה למחצה דנקבות, והוה להו זכרים	רב איקא בריה דרב אמר:												עז:
ובמוקדשין תקבר.													עז:
מ"ט													עז:
רובא בר מיקדש הוא.													עז:
ואין קוברים אותה.													עז:
כל דבר שיש בו רפואה - אין בו משום דרכי האמורי, אין בו רפואה - יש בו משום דרכי האמורי.	אביי ורבא דאמרי תרווייהו:												עז:
אילן שמשייר פירותיו - סוקרו בסיקרא, וטוענו באבנים.	והתניא:												עז:
בשלמא טוענו באבנים - כי היכי דניכחוש חיליה, אלא סוקרו בסיקרא, אמאי?													עז:
כי היכי דליחזויה אינשי וליבעי רחמי עליוה													עז:
(ויקרא י"ג) וטמא טמא יקרא - צריך להודיע לרבים, ורבים מבקשים עליו רחמים, וכן מי שאירע בו דבר - צריך להודיע לרבים, ורבים מבקשים עליו רחמים	כדתניא:												עז:
כמאן תלינן כובסא בדיקלא, כמאן - כי האי תנא.	רבינא:												עז:
הדרן עלך בהמה המקשה													עז:

<p>♦ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story מקרא-key:</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
---	---

חולין-אותו ואת בנו		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
אותו ואת בנו נוהג בין בארץ בין בח"ל, בפני הבית ושלא בפני הבית, בחולין ובמוקדשין.												■	ע.ה. מ
כיצד:												◊	ע.ה.
השוחט אותו ואת בנו, חולין, בחוץ, שניהם כשרים, והשני סופג את הארבעים.												■	ע.ה.
קדשים בחוץ, הראשון - חייב כרת, ושניהם פסולים, ושניהם סופגים את הארבעים.												■	ע.ה.
חולין בפנים, שניהם פסולים, והשני - סופג את הארבעים.												■	ע.ה.
קדשים בפנים, הראשון - כשר ופטור, והשני - סופג את הארבעים ופסול.												■	ע.ה.
חולין וקדשים בחוץ, הראשון - כשר ופטור, והשני - סופג את הארבעים ופסול.												■	ע.ה.
קדשים וחולין בחוץ, הראשון - חייב כרת ופסול, והשני - כשר, ושניהם סופגים את הארבעים.												■	ע.ה.
חולין וקדשים בפנים, שניהם פסולים, והשני סופג את הארבעים.												■	ע.ה.
קדשים וחולין בפנים, הראשון - כשר ופטור, והשני - סופג את הארבעים ופסול.												■	ע.ה.
חולין בחוץ ובפנים, הראשון - כשר ופטור, והשני - סופג את הארבעים ופסול.												■	ע.ה.
קדשים בחוץ ובפנים, הראשון - חייב כרת, ושניהם סופגים את הארבעים, ושניהם פסולים.												■	ע.ה.
חולין בפנים ובחוץ, הראשון - פסול ופטור, והשני - סופג את הארבעים וכשר.												■	ע.ה.
קדשים בפנים ובחוץ, הראשון - כשר ופטור, והשני - סופג את הארבעים ופסול.												■	ע.ה.
מנין לאותו ואת בנו שנוהג במוקדשין - תלמוד לומר (ויקרא כ"ב) שור או כשב או עז כי יולד, וכתוב בתריה (ויקרא כ"ב) ושור או שה אותו ואת בנו לא תשחטו ביום אחד לימד על אותו ואת בנו שנוהג	ת"ר:											■	ע.ה.
ואימא: במוקדשין אין, בחולין לא												⚡	ע.ה.
שור - הפסיק הענין:												!	ע.ה.
ואימא: בחולין אין, במוקדשין לא												⚡	ע.ה.
כתיב: ושור - וי"ו מוסיף על ענין ראשון												!	ע.ה.
אי מה קדשים - כלאים לא, אף אותו ואת בנו - כלאים לא												⚡	ע.ה.
אותו ואת בנו נוהג בכלאים ובכוי	אלמה תניא:											■	ע.ה.
ועוד שה כתיב												⚡	ע.ה.
זה בנה אב - כל מקום שנאמר שה, אינו אלא להוציא את הכלאים	ואמר רבא:											■	ע.ה.
אמר קרא: או - לרבות את הכלאים.												!	ע.ה.
האי או מיבעי ליה לחלק, דס"ד אמינא - עד דשחט שור ובנו, שה ובנו, לא מיחייב, קמ"ל לחלק												⚡	ע.ה.
מבנו נפקא												!	ע.ה.
ואכתי מיבעי ליה												⚡	ע.ה.
אילו נאמר שור ושה ובנו, הייתי אומר - עד שישחוט שור ושה ובנו, ת"ל (ויקרא כ"ב) שור או שה אותו ואת בנו	לכדתניא:											⚡	ע.ה.
מאי לאו מאו נפקא ליה												⚡	ע.ה.

<p>◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
מקרא-key:	

חולין-אותו ואת בנו		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
לא, מאותו												◇	ענה:
הניחא לרבנן, דמייתר להו אותו, אלא לחנניה דלא מייתר ליה אותו, לחלק מנא ליה?												◇	ענה:
לחלק לא צריך קרא, דסבר לה כר' יונתן												◇	ענה:
(ויקרא כ') איש אשר יקלל את אביו ואת אמו, אין לי אלא - אביו ואמו, אביו שלא אמו, ואמו שלא אביו, מנין? ת"ל: (ויקרא כ') אביו ואמו קלל - אביו קלל, אמו קלל, דברי ר' יאשיה	דתניא: [רבי יאשיה]											◇	ענה:
משמע שניהם כאחד, ומשמע אחד בפני עצמו, עד שיפרוט לך הכתוב יחדו.	רבי יונתן:											◇	ענה:
מאי חנניה ומאי רבנן?												◇	ענה:
אותו ואת בנו נוהג בנקבות ואינו נוהג בזכרים	דתניא: [רבנן]											◇	ענה:
נוהג בין בזכרים ובין בנקבות.	חנניה:											◇	ענה:
מ"ט דרבנן?												◇	ענה:
יכול יהא אותו ואת בנו נוהג בין בזכרים ובין בנקבות, ודין הוא: חייב כאן, וחייב באם על הבנים, מה כשהייב באם על הבנים - בנקבות ולא בזכרים, אף כשהייב כאן - בנקבות ולא בזכרים. לא, אם אמרת באם על הבנים - שכן לא עשה בה מזומן כשאינו מזומן, תאמר באותו ואת בנו - שעשה בו מזומן כשאינו מזומן? ת"ל אותו - א' ולא ב', אחר שחלק הכתוב זכיתי לדין: חייב כאן וחייב באם על הבנים מה כשהייב באם על הבנים - בנקבות ולא בזכרים אף כשהייב כאן - בנקבות ולא בזכרים. ואם נפשך לומר, בנו - מי שבנו כרוך אחריו, יצא זכר שאין בנו כרוך אחריו.	דתניא:											◇	ענה:
מה אם נפשך לומר?												◇	ענה:
וכי תימא אותו - זכר משמע, הרי הוא אומר בנו - מי שבנו כרוך אחריו, יצא זכר שאין בנו כרוך אחריו.												◇	ענה:
כתיב אותו - דמשמע זכר, וכתב בנו מי שבנו כרוך אחריו, דמשמע נקבה, הלכך - נוהג בין בזכרים בין בנקבות.	ולחנניה:											◇	ענה:
הלכתא כחנניה.	רב הונא בר חייא אמר שמואל:											◇	ענה:
ואודא שמואל לטעמיה:												◇	ענה:
הגולדים מן הסוס, אע"פ שאביהן חמור - מותרין זה בזה, אבל הגולדין מן החמור עם הגולדין מן הסוס - אסורין	דתנן, רבי יהודה:											◇	ענה:
זו דברי ר' יהודה, דאמר אין חוששין לזרע האב, אבל חמרים כל מיני פרדות אחת הן	ואמר רב יהודה אמר שמואל:											◇	ענה:
מאן חמרים - חנניה הוא, דאמר חוששין לזרע האב, והאי בר סוסיא וחמרא, והאי בר חמרא וסוסיא - כוליהו חדא מינא נינהו.												◇	ענה:
מיפשט פשיטא ליה לר' יהודה דאין חוששין לזרע האב, או דלמא ספוקי מספקא ליה?	איבעיא להו:											◇	ענה:
למאי נפקא מינה												◇	ענה:
למישרא פרי עם האם. אי אמרת: מיפשט פשיטא ליה - פרי עם האם שרי, ואי אמרת: ספוקי מספקא ליה - פרי עם האם אסור												◇	ענה:
מאי?												◇	ענה:
כל הגולדים מן הסוס, אע"פ שאביהן חמור - מותרין זה בזה	ת"ש, רבי יהודה:											◇	ענה:
היכי דמי												◇	ענה:
אילימא דאבוה דהאי חמור, ואבוה דהאי חמור												◇	ענה:
צריכא למימר?												◇	ענה:
אלא לאו, דאבוה דהאי - סוס, ואבוה דהאי - חמור, וקתני מותרים זה עם זה												◇	ענה:

<p>◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story מקרא-key:</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
---	---

חולין-אותו ואת בנו		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
אלמא: מופשט פשיטא ליה		⚡										◇	עט.
לא, לעולם דאבוה דהאי חמור, ואבוה דהאי חמור, ודקאמרת צריכא למימר - מהו דתימא: אתי צד דסוס - משתמש בצד חמור, וצד חמור - משתמש בצד סוס, קמ"ל.		!										◇	עט.
פרדה שתבעה - אין מרביעין עליה לא סוס ולא חמור, אלא מינה	ת"ש, רבי יהודה:	⚡										◇	עט.
ואי אמרת מפשט פשיטא ליה - לרבע עלה מינא דאמה		⚡											עט.
דלא ידעינן מינא דאמה מאי ניהו		!										◇	עט.
והא אלא מינה קתני		⚡											עט.
הכי קאמר: אין מרביעין עליה לא מין סוס ולא מין חמור, לפי שאין יודעין במינה		!											עט.
ולידוק בסימנין		⚡										◇	עט.
עבי קליה - בר חמרא, צניף קליה - בר סוסיא	דאמר אביי:	⚡	■									◇	עט.
רברבן אודניה וזוטרא גנובתיה - בר חמרא, זוטראן אודניה ורבה גנובתיה - בר סוסיא	ואמר רב פפא:	⚡	■									◇	עט.
הכא במאי עסקינן: באלמת וגידמת.		!										◇	עט.
מאי הוי עלה?			^									◇	עט.
הכל מודין בפרי עם האם - שאסור	ת"ש, דאמר רב הונא בריה דרב יהושע:	⚡	!									◇	עט.
שמע מינה - ספוקי מספקא ליה, ש"מ.		!										◇	עט.
אי מעיילת לי כודנייתא בריספק - עיין להנך דדמיין להדדי, ועייל לי.	ר' אבא לשמעיה:		o										עט.
אין חוששין לזרע האב, וסימנין דאורייתא.	אלמא קסבר: [רבי אבא]	■											עט.
אותו ואת בנו נוהג בכלאים ובכוי	תנו רבנן: [חכמים]											◆	עט:
כלאים הבא מן העז ומן הרחל - אותו ואת בנו נוהג בו, כוי - אין אותו ואת בנו נוהג בו.	רבי אליעזר:											◆	עט:
איזהו כוי שנחלקו בו רבי אליעזר וחכמים - זה הבא מן התייש ומן הצבייה.	רב חסדא:											■	עט:
היכי דמי												^	עט:
אילימא בתייש הבא על הצבייה וילדה, וקא שחיט לה ולברה												!	עט:
הכל מודים בהיא צבייה ובנה תייש - שפטור, שה ובנו אמר רחמנא, ולא צבי ובנו	והאמר רב חסדא:		⚡									◇	עט:
אלא, בצבי הבא על התייש וילדה, וקא שחיט לה ולברה												!	עט:
הכל מודים בהיא תיישה ובנה צבי - שחייב, שה אמר רחמנא, ובנו - כל דהו	והאמר רב חסדא:		⚡									◇	עט:
לעולם, בתייש הבא על הצבייה, וילדה בת, ובת ילדה בן, וקא שחיט לה ולברה												!	עט:
חוששין לזרע האב, ושה - ואפילו מקצת שה	רבנן סברי:		◆	■	!							◇	עט:
אין חוששין לזרע האב, ושה - ואפילו מקצת שה, לא אמרינן.	רבי אליעזר סבר:		◆	■	!							◇	עט:
ולפילוג בחוששין לזרע האב, בפלוגתא דחנניה ורבנן												⚡	עט:
אי פליגי בההיא, הוה אמינא: בהא - אפילו רבנן מודו דשה ואפילו מקצת שה, לא אמרי, קמ"ל												!	עט:

<p>◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
מקרא-key:	

חולין-אותו ואת בנו		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
כוי אין שוחטין אותו ביו"ט, ואם שחטו - אין מכסין את דמו	והא דתנן:											עט:
במאי עסקינן?												עט:
אילימא בתייש הבא על הצבייה וילדה												עט:
בין לרבנן בין לר"א - לשחוט וליכסי, צבי ואפילו מקצת צבי												עט:
אלא, בצבי הבא על התיישה וילדה												עט:
אי לרבנן - לשחוט וליכסי, אי לר"א - לשחוט ולא ליכסי												עט:
לעולם בצבי הבא על התיישה, ורבנן - ספוקי מספקא להו, אי חוששין לזרע האב אי אין חוששין.												עט:
ומדלרבנן - מספקא להו, לרבי אליעזר - פשיטא ליה												עט:
הזרוע והלחיים והקבה נוהגים בכוי ובכלאים	והא דתניא: [חכמים]											עט:
כלאים הבא מן העז ומן הרחל - חייב במתנות, מן הכוי - פטור מן המתנות.	רבי אליעזר:											עט:
במאי עסקינן?												עט:
אילימא בתייש הבא על הצבייה וילדה												עט:
בשלמא לרבי אליעזר דפטר, קסבר שה ואפילו מקצת שה לא אמרינן, אלא לרבנן, נהי דקסברי שה ואפילו מקצת שה, בשלמא פלגא - לא יהיב ליה, אידך פלגא - לימא ליה אייתי ראייה דחוששין לזרע האב ושקול												עט:
אלא, בצבי הבא על התיישה וילדה												עט:
בשלמא לרבנן, מאי חייב - בחצי מתנות, אלא לרבי אליעזר, ליחייב בכוליה מתנות												עט:
לעולם בצבי הבא על התיישה וילדה, ור"א נמי ספוקי מספקא ליה, אי חוששין לזרע האב או לא.												עט:
וכיון דלרבנן מספקא להו, ולרבי אליעזר מספקא ליה, במאי פליגי?												עט:
בשה - ואפ"ל מקצת שה												עט:
שה - ואפ"ל - מקצת שה	רבנן סברי:											פ.
שה - ולא מקצת שה.	רבי אליעזר סבר:											פ.
הלכך, לענין כסוי הדם ומתנות, לא משכחת אלא בצבי הבא על התיישה, דבין לרבנן ובין לר"א אליעזר מספקא להו אי חוששין לזרע האב או לא, וקא מיפלגי בשה ואפילו מקצת שה	רב פפא:											פ.
לענין אותו ואת בנו, משכחת לה בין בתייש הבא על הצבייה, ובין בצבי הבא על התיישה												פ.
בתייש הבא על הצבייה - ולאסורא												פ.
דילמא חוששין לזרע האב, שה ואפ"ל מקצת שה אמרינן - ואסור	דרבנן סברי:											פ.
נהי נמי דחוששין לזרע האב, שה ואפילו מקצת שה לא אמרינן	רבי אליעזר סבר:											פ.
בצבי הבא על התיישה - ולמלקות												פ.
נהי נמי דחוששין לזרע האב, שה ואפילו מקצת שה אמרינן - ומלקינן ליה	רבנן סברי:											פ.
איסורא איכא מלקות ליכא, איסורא איכא - דלמא אין חוששין לזרע האב, והאי שה מעליא הוא, מלקות ליכא - דלמא חוששין לזרע האב, ושה ואפילו מקצת שה לא אמרינן.	רבי אליעזר סבר:											פ.
כוי - בריה בפני עצמה היא, ולא הכריעו בה חכמים אם מין בהמה היא אם מין חיה היא	רב יהודה:											פ.

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
מקרא-key:	

חולין-אותו ואת בנו		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
רבי נחמן: כוי - זה איל הבר.											◆	◊	
כתנאי:												■	
רבי [ת"ק]: כוי - זה איל הבר.											◆	◊	
זה הבא מן התייש ומן הצבייה	י"א:										◆	◊	
כוי בריה בפני עצמה היא, ולא הכריעו בה חכמים אם מין חיה אם מין בהמה	רבי יוסי:										◆	◊	
מין בהמה היא, ושל בית דושאי היו מגדלין מהן עדרים עדרים.	רבי שמעון בן גמליאל:										◆	◊	
הני עזי דבאלא כשרות לגבי מזבח	רבי זירא: א"ר ספרא אמר רב המנונא:											◊	
עשר בהמות מנה הכתוב, ותו לא	סבר לה כי הא דאמר ר' יצחק:											◊	
והני - מדליל קחשיב להו בהדי חיות, ש"מ: דעזו נינהו.												■	
ואימא (דברים י"ד) איל וצבי - פרט, כל בהמה - כלל, פרט וכלל - נעשה כלל מוסף על הפרט, איכא טובא	מתקף לה רב אחא בר יעקב:										⚡	◊	
אם כן, כל הני פרטי למה לי.											!	◊	
ודלמא מינא דאקו נינהו?	מתקף לה רב אחא בריה דרב איקא:										⚡	◊	
דלמא מינא דתאו או מינא דזמר נינהו?	רב אחא בריה דרבא לרב אשי, ואמרי לה רב אחא בריה דרב אייא לרב אשי:										⚡	◊	
אמימר שרי תרבייהו	רב חנן לרב אשי:										■	◊	
הני עזי דבאלא, מהו לגבי מזבח?	רב מנימין בר חייא מרב										^	◊	
עד כאן לא פליגי רבי יוסי ורבנן אלא בשור הבר	א"ל: [רב הונא בר חייא]										!	◊	
שור הבר מין בהמה הוא	דתנן: [רבנן]										◆	!	◊
מין חיה	רבי יוסי										◆	!	◊
מדמתרגמינן תורבלא - מינא דבהמה הוא	דרבנן סברי:										■	!	◊
מדקא חשיב ליה בהדי חיות - מינא דחיה הוא	רבי יוסי סבר:										■	!	◊
אבל הני - דברי הכל מינא דעזו נינהו.											!	◊	
ודלמא מינא דאקו נינהו?	מתקף לה רב אחא בריה דרב איקא:										⚡	◊	
ודלמא מינא דתאו, או מינא דזמר נינהו?	רבינא לרב אשי:										⚡	◊	
אמימר שרי תרבייהו.	רב נחמן לרב אשי:										■	◊	
כיצד השוחט וכו'.												■	<
כולה מתניתין דלא כל' שמעון, ממאי:	רבי אושעיא:											■	◊
קדשים בחוץ, הראשון חייב כרת, ושניהם פסולים, ושניהם סופגים את הארבעים	מדקתני:											⚡	◊
שחיטה שאינה ראויה - לא שמה שחיטה	מכדי שמעינן ליה לרבי שמעון דאמר:											⚡	◊

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
מקרא-key:	

חולין-אותו ואת בנו		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
קמא מיקטל קטליה, שני מתקבל בפנים הוא, כרת נמי ליחייב											ז	◊
חולין בפנים, שניהם פסולין, והשני סופג את הארבעים											ז	◊
שחיטה שאינה ראויה - לא שמה שחיטה	מכדי שמעינן ליה לרבי שמעון דאמר:										ז	■
קמא - מיקטל קטליה, שני אמאי סופג את הארבעים?											ז	
קדשים בפנים, הראשון - כשר ופטור, והשני - סופג את הארבעי' ופסול											ז	◊
שחיטה שאינה ראויה - לא שמה שחיטה	מכדי שמעינן ליה לרבי שמעון דאמר:										ז	■
שחיטת קדשים נמי שחיטה שאינה ראויה היא, דכמה דלא זריק דם - לא מישתרי בשר, שני אמאי סופג את הארבעים ופסול?											ז	
אלא, שמע מינה דלא כרבי שמעון.											■	◊
פשיטא דהכי איתא											ז	
שחיטת קדשים איצטריכא ליה, סלקא דעתך אמינא: שחיטת קדשים - שחיטה ראויה היא, דהא אי נחר וזריק דם - לא מישתרי בשר, וכי שחט - מישתרי בשר, ושחיטה ראויה היא, קמ"ל.											!	◊
ולילקי נמי משום לאו דמחוסר זמן											ז	◊
מנין לכל הפסולין שבשור ושבושה שהוא בלא ירצה - ת"ל: (ויקרא כ"ב) ושור ושה שרוע וקלוט וגו' - לימד על הפסולין שבשור ושבושה שהוא בלא ירצה	דתניא:										ז	■
כי קא חשיב - לאוי דאותו ואת בנו, לאוי נוכראי - לא קא חשיב.											!	◊
ולא? והא קדשים בחוץ, דלאוי נוכראי נינהו, וקא חשיב											ז	
קדשים בחוץ, הראשון - חייב כרת, ושניהם סופגין את הארבעים	דקתני:										ז	■
בשלמא שני - משום לאו דאותו ואת בנו, אלא ראשון אמאי סופג - לאו משום לאו דשחטי חוץ?											ז	◊
כל היכא דליכא לאו דאותו ואת בנו - חשיב לאוי נוכראי, וכל היכא דאיכא לאו דאותו ואת בנו - לא חשיב לאוי נוכראי.											!	◊
הנח למחוסר זמן, הדכתוב נתקו לעשה, מאי טעמא - דאמר קרא: (ויקרא כ"ב) מיום השמיני והלאה ירצה, מיום השמיני - אין, מעיקרא - לא, לאו הבא מכלל עשה - עשה.	רבי זירא:										!	◊
והא מיבעיא ליה לכדרבי אפטוריקי											ז	
כתיב: (ויקרא כ"ב) והיה שבעת ימים תחת אמו - הא לילה חזי, וכתיב: מיום השמיני והלאה ירצה, מיום השמיני והלאה - אין, לילה - לא, הא כיצד, לילה - לקדושה, יום - להרצאה	דרבי אפטוריקי רמי										ז	■
כתיב קרא אחרינא: (שמות כ"ב) כן תעשה לשורך לצאנך.											!	◊
אומר היה רבי שמעון, אין אותו ואת בנו נוהג בקדשים, מאי טעמא - כיון דאמר רבי שמעון שחיטה שאינה ראויה לא שמה שחיטה, שחיטת קדשים נמי שחיטה שאינה ראויה היא.	רב המנונא:											■
אותו ואת בנו קדשים בחוץ, ר' שמעון אומר שני בלא תעשה, שהיה רבי שמעון אומר, כל הראוי לבא לאחר זמן - הרי הוא בלא תעשה, ואין בו כרת	מתיב רבא: [רבי שמעון]										ז	■
כל שאין בו כרת אינו בלא תעשה	חכמים:										ז	■
קדשים בחוץ שני בלא תעשה? קמא - מיקטל קטל, שני - מקבל בפנים הוא, כרת נמי ליחייב	וקשיא לן: [רבא]										ז	■
חסורי מיחסרא והכי קתני, קדשים, שניהם בחוץ, לרבנן, ראשון - ענוש כרת, שני - פסול ופטור מלאו דשחטי חוץ	ואמר רבא ואמרי לה כד: [רבנן]										ז	■
שניהם ענושים כרת	לרבי שמעון:										ז	■
אחד בחוץ ואחד בפנים, לרבנן, ראשון - ענוש כרת, שני - פסול ופטור	[רבנן]										ז	■
שני כשר	לרבי שמעון:										ז	■

<p> disputants-חולקים ♦ central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה ◊ insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת < story-מעשה O </p>	<p> statement-מימרא ■ challenge-קושיא † question-שאלה ^ answer-תירוץ ! proof-ראיה ■ </p>
<p>מקרא-key:</p>	

חולין-אותו ואת בנו		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
אחד בפנים ואחד בחוץ, לרבנן, ראשון - כשר ופטור, שני - פסול ופטור	[רבנן]									◊		פא.
שני בלא תעשה.	לרבי שמעון:									◊		פא.
ואי סלקא דעתך: אין אותו ואת בנו נוהג בקדשים, שני אמאי בלא תעשה ותו לא? כרת נמי ליהייב										◊		פא.
אין מלקות אותו ואת בנו נוהג בקדשים, כיון, דכמה דלא זריק דם - לא מישתרי בשר, מעידנא דקא שחט הואי התראת ספק, והתרת ספק לא שמה התראה.	אלא אמר רבא, הכי קא אמר רב המנונא:									◊		פא.
היא חולין ובנה שלמים, שחט חולין ואח"כ שחט שלמים - פטור, שלמים ואח"כ חולין - חייב.	ואדא רבא לטעמיה, דאמר רבא:									◊		פא.
היא חולין ובנה עולה, לא מיבעיא שחט חולין ואח"כ שחט עולה - דפטור, אלא, אפילו שחט עולה ואחר כך שחט חולין פטור, שחיטה קמייתא לאו שחיטה בת אכילה היא.	ואמר רבא:									◊		פא.
אכילת מזבח שמה אכילה מאי טעמא - דאמר קרא: (ויקרא ו') ואם האכל יאכל מבשר זבח שלמים - בשתי אכילות הכתוב מדבר, אחד אכילת אדם ואחד אכילת מזבח.	ורבי יעקב אמר רבי יוחנן:									◊		פא.
השוחט ונמצא טרפה, השוחט לעבודה זרה, והשוחט פרת חטאת, ושור הנסקל, ועגלה ערופה - רבי שמעון פטור	[רבי שמעון]									◊		פא.
מחייבין.	חכמים:									◊		פא.
השוחט ונתנבלה בידו, והנוחר, והמעקר - פטור משום אותו ואת בנו.										◊		פא.
לא שנו אלא ששחט ראשון לעבודה זרה ושני לשלחנו, אבל ראשון לשלחנו ושני לעבודה זרה - פטור, דקם ליה בדרכה מיניה.	רבי שמעון בן לקיש:									◊		פא.
זו - אפילו תינוקות של בית רבן יודעין אותה, אלא, פעמים שאפילו שחט ראשון לשלחנו ושני לעבודה זרה - חייב, כגון דאתרו ביה משום אותו ואת בנו, ולא אתרו בו משום עבודה זרה.	אמר ליה רבי יוחנן:									◊		פא.
כיון דכי אתרו ביה - פטור, כי לא אתרו ביה - נמי פטור.	ור"ש בן לקיש:									◊		פא.
ואדזו לטעמייהו:										◊		פא.
חייבי מיתות שוגגין, וחייבי מלקות שוגגין, ודבר אחר, רבי יוחנן אומר חייב	דכי אתא רב דימי: [רבי יוחנן]									◊		פא.
פטור	ריש לקיש:									◊		פא.
רבי יוחנן אומר חייב - דהא לא אתרו בו	[רבי יוחנן]									◊		פא.
וריש לקיש אומר פטור - דכיון דכי אתרו ביה פטור, כי לא אתרו ביה - נמי פטור.	[ריש לקיש]									◊		פא.
וצריכא, דאי אשמועינן בהא - בהא קאמר רבי שמעון בן לקיש, אבל בהא - אימא מודי ליה לרבי יוחנן ואי איתמר בהא - בהא קאמר רבי יוחנן, אבל בהא - אימא מודי לרבי שמעון בן לקיש, צריכא.										◊		פא.
ופרת חטאת שחיטה שאינה ראויה היא?										◊		פא.
פרה מטמאה טומאת אוכלין הואיל והיתה לה שעת הכושר	והתניא, רבי שמעון:									◊		פא.
פרה נפדית על גבי מערכתה	ואמר ר"ש בן לקיש, אומר היה ר"ש:									◊		פא.
פרת חטאת אינה משנה.	רב שמן בר אבא אמר רבי יוחנן:									◊		פא.